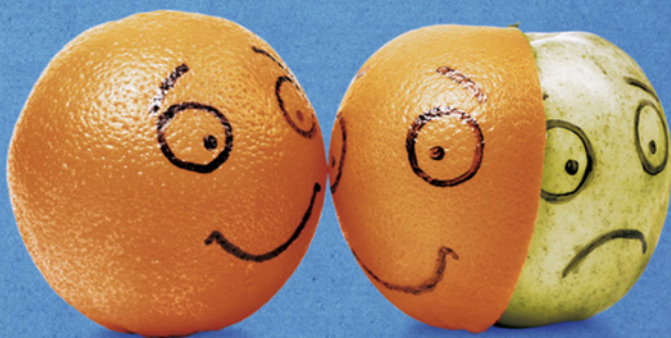

Déus, dies i treballs

Manuel Molins

Introducció / Francesc Calafat i Francesc Foguet

TEATRE

bromera

1
DAVID - EVA

*(Interior. Un saló de classe mitjana. DAVID llegeix.
Entra EVA. És una dona impressionant. Es prepara
una copa i encén un cigarret.)*

DAVID. No hauries de fumar.

EVA. I què? No hauria de fumar i fume. Vols una copa?

DAVID. Gràcies. Ara, no.

EVA. *(Servint-se.)* El whisky també s'acaba.

DAVID. Encara tenim el celler ple de vi.

EVA. Pots regalar tot el celler complet; no en vull beure
ni gota.

DAVID. Què et passa?

EVA. Res.

DAVID. Res? Encara no has arribat i...

EVA. Posaré música...

DAVID. Qui són els déus, ara?

EVA. Què?

DAVID. Els déus.

EVA. Els déus? Quins déus?

DAVID. En aquest llibre es diu que *(Llegint.)* «els déus
oculten als homes el seu mitjà de vida perquè, d'una
altra manera, fàcilment treballarien només una jor-

nada de forma que en tindrien prou per a tot l'any encara que es mantingueren inactius».

EVA. Molt bonic...

DAVID. O siga, que si el treball estiguera ben repartit no caldria treballar cada dia durant tota la vida per a arribar a tenir una minsa jubilació.

EVA. Minso? Alguns la tenen ben grossa.

DAVID. La majoria, no; jo parle de la majoria. I per això em pregunte qui són ara els déus que mantenen ocult el seu mitjà de vida i impedeixen que hi haja treball per a tothom. Els mercats? Les empreses de ràting?...

EVA. Tot això són cabòries. Palles mentals. No hi ha déus i mai no n'hi ha hagut. Els qui controlen el treball i l'economia tenen noms i cognoms. I com sempre, s'oculten; s'amaguen darrere els diners i el poder.

DAVID. (*Continua llegint.*) «Però el Crònida, Zeus el déu suprem, va posar aquesta norma: per als peixos, les feres i els ocells menjar-se els uns als altres, perquè no hi ha justícia entre ells; però els homes, no: als homes els donà la justícia, que és molt més profitosa.»

EVA. Justícia? La justícia més profitosa? Profitosa per a què? Per a qui? Però quina classe de llibre està llegint?

DAVID. *Els treballs i els dies.*

EVA. I què és, una nova guia per a trobar feina? La trobe ben estranya.

DAVID. Hesíode.

EVA. Hesíode?

DAVID. Hesíode és molt anterior a Jesucrist.

EVA. T'encanta llegir coses inútils.

DAVID. Les inquietuds i passions dels homes no tenen edat.

EVA. Però tu sí i jo també: tenim edat, els dies passen...
Has parlat amb el teu germà?

DAVID. No.

EVA. No? Per què no?

DAVID. Perquè no s'hi pot fer res més.

EVA. Però és el teu germà.

DAVID. Pitjor encara.

EVA. Què vols dir?

DAVID. El testament és legal.

EVA. Va fer que ta mare el canviara a l'últim moment.

DAVID. Sí; però no ho podem demostrar.

EVA. Com que no?

DAVID. L'advocat diu que ens podem passar tota la vida pledejant.

EVA. Doncs pledejarem.

DAVID. I els seus honoraris es dispararan. A més... no; ja n'hi ha prou. Tot per a ell, el celler, la casa... Nosaltres ja ens en sortirem.

EVA. Com? Que t'ha tocat la loteria? O potser els déus et revelaran els seus secrets?

DAVID. Dóna'm un respir.

EVA. No cal llegir llibres antics per a saber per què sempre guanya la injustícia. És molt senzill.

DAVID. Per què?

EVA. No és només perquè hi ha gent malvada com el teu germà, sinó perquè hi ha massa gent com tu.

Babaus. Massa babaus que us deixeu guanyar i llanceu la tovallola.

DAVID. Jo no he llançat res; és que no hi havia res a fer.

I no tinc ganes de perdre-hi més temps.

EVA. Però passes el dia llegint un llibre inútil sobre la justícia.

DAVID. Tu també ets injusta.

EVA. Jo?

DAVID. No he parat de fer trucades i d'enviar currículums. Però tot és inútil.

EVA. Enviar currículums ja no serveix de res.

DAVID. I què he de fer? Jo no tinc imaginació per presentar-me de forma diferent i original. Sóc un més.

Un home més. Entre tants. Com la immensa majoria.

EVA. Llegir aquest llibre tampoc no t'ajudarà.

DAVID. Potser no, però em distrau. Em distrau i em fa pensar.

EVA. Pensar? Perdre el temps. Mentre hi penses, el temps s'enfila i passa.

DAVID. Segons el llibre, els homes es fan rics amb el treball i són agradables als déus i als altres homes perquè la gent menysprea els inactius. Però avui ni això. Això ja s'ha acabat, es menysprea els qui volen treballar i viure de la seua activitat.

EVA. Saps què? Prou. Ja en tinc prou i massa de tot això, dels déus, l'ocultació, la transparència i la justícia; de l'herència i els advocats, de buscar faena i veure passar els dies. I les nits. Sobretot les nits. Sempre amb la

sensació que la vida se'n va i que cada nit ens trobem més i més perduts. Prou. Entens? Prou.

DAVID. No, no ho entenc. No sé què vols dir amb aquest to ni amb aquest «prou». Que potser penses que jo estic còmode amb la situació? No, no ho estic. I si mate el temps llegint llibres antics és per no enfonsar-me més davant la tele, Facebook o Twitter. Són les noves drogues. I si he de drogar-me, que siga amb drogues de tota la vida, un bon llibre...

EVA. En això estic d'acord. Hi ha coses de tota la vida que són tan bones o més bones que les d'ara. Però necessitem un treball amb urgència, això és tot. Almenys un. O tu o jo, ja que no n'hi ha per a tots dos.

DAVID. Sí, ja ho sé. No he anat a veure el meu germà, però demà ho faré.

EVA. Però si dius que l'herència...

DAVID. No parlaré de l'herència. El passat, enterrat. Li demanaré un treball.

EVA. Un treball?

DAVID. Qualsevol cosa. Ara és l'amo i segur que es posarà ben content de tenir-me entre els assalariats.

EVA. Això no és humiliar-te massa?

DAVID. No hi ha pitjor humiliació que la que estem patint.

EVA. Està bé; fes com vulgues. (*S'obri la brusa desafiadora i mostra els pits dins uns sostenidors especials.*) I què?

DAVID. Què?

EVA. T'agraden?

DAVID. Que si m'agraden els teus pits? A què ve això ara?
M'encanten. Com pots dubtar-ne després de tants anys? Però ara... ara no tinc ganes...

EVA. Què et penses, que vull?... Ah, no, de cap manera.
Jo tampoc en tinc ganes. A més, no podem fer-ho.
Hem d'esperar dos o tres dies.

DAVID. Què vols dir?

EVA. Que els meus pits d'ara no són com els d'ahir.

DAVID. Ah, no? Per què? Què ha passat?

EVA. Que no ho veus?

DAVID. Els sostenidors...

EVA. Això és.

DAVID. Els sostenidors són... diferents, però els pits... Jo
els trobe igual. Perfectes.

EVA. Mira'ls bé.

DAVID. No entenc a què ve aquest joc.

EVA. No és cap joc. (*Insistent amb un cert disgust.*) Encara
no?

DAVID. Doncs no. A més, no sé què vols que mire. Això
és com en una investigació, si no saps el que busques
ja pots mirar i mirar que no hi trobaràs res.

EVA. Per a veure certes coses, no calen teories ni hipòtesis.
Ni llibres antics. La cosa és molt senzilla: només cal
tenir els dos ulls oberts. Res més.

DAVID. Jo els tinc; encara tinc els dos ulls en bon estat i
no hi veig res d'especial. Els teus pits d'avui són com
els de sempre.

EVA. Me'ls he retocat.

DAVID. Retocat?

EVA. Retocat.

DAVID. I això, per què? Algun problema? Per què no m'ho has dit? T'hauria acompanyat. Tinc temps de sobra...

EVA. No; cap malaltia. Estic perfectament.

DAVID. Aleshores?

EVA. Ara estan molt millor.

DAVID. Si tu ho dius...

EVA. Perquè ja no em mires com abans.

DAVID. No hi tornem, vols? Et mire com sempre. Ets la meua dona i t'estime. Per què ho has fet?

EVA. Pel treball.

DAVID. El treball? Quin treball? Tens un treball?

EVA. Encara no, però en tindrè. I la imatge és molt important. Una bona imatge sempre ajuda. A vegades és determinant.

DAVID. I per això t'has retocat els pits?

EVA. La meua amiga Esther també ho va fer. Ràpid, còmode i segur.

DAVID. Que per tenir una bona imatge cal ensenyar-los?

EVA. No necessàriament. Però ajuda. Uns bons pits sempre són uns bons pits. Hi ha qui valora més la pitrera que l'eficàcia o el talent. Així són les coses.

DAVID. Els teus pits eren perfectes. Quant t'ha costat?

EVA. No ha sigut cap gran intervenció. En realitat, ha sigut ben poca cosa.

DAVID. Però quant t'ha costat?

EVA. Això és l'única cosa que t'interessa, el preu?

DAVID. No estem per llançar els diners.

EVA. Jo no els he llançat. Els he invertit. Això és una inversió, ja ho veuràs. Trobaré faena i tot serà com abans. No creus en mi?

(Pausa. Ella beu. Ell s'acosta al lector de CD.)

DAVID. Quina música vols?

EVA. Música?

DAVID. Volies posar música.

EVA. Volia, però ja no en vull. Estic cansada.

(DAVID posa un CD i s'acosta a la dona, que el deixa fer.)

DAVID. Tens raó, prou; no deixarem que res ens destruisca. Hi ha solucions. Les trobarem si ens mantenim units. *(Dibuixant la silueta dels pits sobre els sostenidors.)* I segur que cap déu, ni del passat ni del present, no tenia ni té un plaer com aquest.